

Vânătoarea de dragoni

Dorin Lazăr

Cuvânt înainte

Într-o după-amiază stăteam cu Ovidiu și cu Roxana la o terasă discutând despre sensul vieții și alte lucruri de care nu ar trebui să ne pese și mi-am amintit că undeva, dosit printr-o sumedenie de alte mailuri, acest text încă mai există, moment în care Ovidiu s-a oferit să mă facă de rușine dacă nu-l public.

Acest text a fost conceput pentru a fi inclus într-o colecție ceva mai mare cu dragoni pe care o publica altcineva pe copaci morți. Textul a fost scris într-o după-amiază în ianuarie 2016 pe o idee care a fost la fel de surprinzătoare pentru mine ca și pentru voi, după care a ajuns să nu mai fie folosit. M-am gândit de vreo trei ori că e păcat de el și apoi am uitat complet de el până în această după-amiază de valul doi de pandemie.

Coperta aleasă este o pictură pusă gratuit la dispoziția oricui își dorește pe Pixabay. Mi s-a părut că e foarte potrivită pentru textul care urmează. Aștept pe pagina de pe blog toate întrebările voastre cu excepția lui „ce-i bă cu porcăria asta?”. Nu de alta, dar tocmai v-am explicat. Dacă nu vă place, măcar e scurt.

Împachetarea (cam stângace) e făcută cu Sigil. Pe viitor mai lucrăm să iasă mai bine.

© 2016-2020 Dorin Lazăr, toate drepturile rezervate

VÂNĂTOAREA DE DRAGONI

„Să-l trecem prin sabie!” strigă entuziasmat tânărul blond ce se urcase pe masa din han.

„Prin sabie!” îl îngână corul de meseni, cu voci îmbibate cu alcool și oboseală.

„Dragonul a lovit ultima dată!”

„... ultima dată!” repetă corul.

„Să mergem deci să îl omorâm. ACUM!”

...

Tăcere. Câțiva dintre entuziaști se retraseră câțiva pași în spate, prevăzători. Cei așezați își cântăriră halbele, schimbând priviri nedumerite între ei. „Chiar acum?” păreau să se întrebe.

Tânărul sesiză momentul de tăcere și își aminti ce îl învățaseră la Școala de Eroi. Entuziasmul sătenilor trebuie păstrat cald, trebuie încurajat prin exemplu.

„Cine merge cu mine? Eu voi porni ACUM către peștera dragonului!”

Din nou entuziasm! Sătenii îl ridicară pe brațe ca pe un erou și îl purtară pe umeri până în afara hanului. Cu strigăte entuziasmate îl puseră jos.

„Eroul nostru!” strigă unul din săteni, mai în vârstă, și se apropie de el. „Tinere, se vor cânta ode despre eroismul tău!”

Câteva clipe mai târziu nimeni nu mai era lângă el și se pomeni singur în întunericul serii fără măcar o făclie. Strigătele de „Vivat” se pierdură în spatele ușilor hanului, și o liniște sumbră se așternu. Nu mai putea să se întoarcă. După un triumf, își aminti el din prelegerile profesorului de eroism din anul II, eroul nu poate să se întoarcă pentru că își strică de unul singur apariția eroică. El trebuie să dispară pentru câteva zile înainte de a se reintegra în societate, pentru ca absența lui să-i consolideze latura eroică.

Dar unde să mergi așa, în miez de noapte, cu o sabie tocită după tine și fără pic de merinde în desagă? Nu e un moment bun pentru eroism, mai ales că cine știe la ora asta drumul până la peștera dragonului? Așa că Arabad, numit așa după ilustrul său străbunic, o luă la pas înspre marginea satului căutând o căpiță mai ferită unde să doarmă.

Nu-i luă mult să o găsească. În timp ce își aranjă un culcuș între paie încă umede de la ploaia de dimineața trecută, un sentiment de mândrie se strecură în sufletul tânărului viitor erou. „Da”, își spuse, „în sfârșit proba de foc va fi trecută! Mă voi întoarce la Academia de Eroi, și voi absolvi. Cum laude, sau, de ce nu, *cum dragonum!*”.

Condițiile de absolvire la Academia de Eroi erau destul de relaxate acum. Pe vremea părinților lui, nimeni nu putea să absolve dacă nu aducea un cap de dragon împreună cu alți colegi. Capetele de dragoni sunt prea mari pentru a fi cărate de un singur erou, în plus foarte des mai mulți colegi de generație primeau ca temă un dragon, pentru a se păstra un echilibru. Acum, însă, dragonii sunt mult mai rari, de când s-au înființat Academii private de Eroi, care și-au trimis generații de studenți nepregătiți în luptă cu monștri. Dragonii, sârmanii, au murit din cauza alimentației nesănătoase,

astfel încât Regele însuși a dat un edict prin care se interzice atacul asupra dragonilor de către eroii nespălați, cu hainele neprimenite sau cu armurile ruginite.

Arabad însă nu putea fi mulțumit cu această stare de fapt. Așa că atunci când li s-a dat lucrarea de licență, cu subiecte precum crocodili, șopârle sau chiar zece șobolani de pivniță, Arabad a cerut o amânare. Poate din cauza străbunicului său, unul din marii eroi ai luptei contra orcilor, poate și pentru că îl atrăgea diploma cu fundă albastră a absolvirii „cum dragonum”. Oricare a fost motivul, Arabad a plecat într-o lungă călătorie și iată-l, două zile mai târziu în satul acesta de câmpie, aflând de un atac al unui înfiorător dragon.

Închise ochii și începu să viseze la cel mai mare dragon negru pe care l-a văzut Regatul Kronei în ultimii patruzeci de ani, scuipând flăcări și incendiind totul, și totul în jurul lui începu să miroasă a paie arzând mocnit de la umezeală, și flăcările cuprinzâ.... Aaaaaaaah! Arabad se trezi din ațipeală lovind cu desaga în pantalonul care începuse să-i ia foc. „Niciodată să nu adormi lângă un foc care nu e înconjurat de pietre ca să te asiguri că nu ia foc nimic din tabără”, își aminti cuvintele înțelepte ale profesorului de „Eroism de bază” din anul I.

Restul nopții trecu fără evenimente, însă de dimineață se trezi cu o durere de spate teribilă de la paiele umede. Cu ochii încă umflați de somn își strânse pătura și o puse la loc în desagă. Se gândi acum cu regret că ar fi fost grozav un rucsac din acela de modă nouă, însă din gloria străbunicului lui nu mai rămăseseră bani nici măcar pentru o școală bună, d-apăi pentru un rucsac scump, eventual unul cu compartiment pentru alimente care îți aducea în fiecare noapte rații de la cel mai

apropiat magazin de sat. Dar, înghiți în sec Arabad, rucsacii erau scumpi și nu pentru toată lumea. Poate după primul dragon. Poate.

Cu o mână la spate, un pic aplecat, încercând să nu-și provoace prea multă durere, Arabad se îndreptă încet către dealul împădurit. Își reveni din durerea de spate când era deja aproape de pădure. Fusese un pic îngrijorat, nu putea să se întâlnească cu dragonul în luptă cu o durere de spate. Nemâncat, sigur, dar o durere de spate l-ar fi incomodat prea tare. Acum însă, după ce mijlocul începu să îi fie ceva mai mobil, își începu încălzirea dinainte de luptă. Din nou, profesorul de „Eroism de bază”, modulul II: „Niciodată nu porniți la luptă neîncălziți. Înainte de a porni la drum trebuie făcută o încălzire ușoară, în special pentru glezne și genunchi, dar și pentru brațe. Înainte de lupta cu un monstru sălbatic, însă, trebuie să porniți cu exercițiile complete de încălzire. Astfel, mobilitatea superioară vă va garanta succesul, monstrul, mai ales când e luat pe nepregătite, va fi puternic afectat mai ales în prima fază a atacului.”

„De ce nu”, spera Arabad, „poate îl voi păcăli pe dragon să-și lungeze un picior. Poate un cârcel norocos îl va împiedica, cine știe?”. Și, spre norocul lui, chiar după ce își termină încălzirea observă o scândură agățată într-un copac, pe care scria „spre Peștera Dragonului Înfricoșător”. Arabad se entuziasmă. În sfârșit un semn bun.

Își strânse din nou toate lucrurile (desaga și chimirul pe care nu îl putea purta în timp ce făcea încălzirea că îl jena la spate), și porni prevăzător pe cărarea indicată de semn. Simțea cum pădurea devenea din ce în ce mai deasă, mai întunecată. Mirosurile pestilențiale ale peșterii de dragon se amplificau cu fiecare pas. Își scoase

sabia, tăindu-și drum printre tufele din ce în ce mai groase, până când, după o mișcare prea rapidă, simți cum pământul alunecă de sub el, și se prăvăli la vale în groapa de gunoi a satului, o masă informă de resturi aruncate de gunoierul satului care îl privea acum plin de compasiune.

„Ce s-a întâmplat, tinere, vrei de lucru?”

„Ăăăă, mă scuzați”, zise Arabad scuturând praful de pe pantalonii și-așa găuriți de flăcările din timpul nopții.

„Căutam peștera dragonului”.

„Apăi n-ai luat-o bine. Ia-o înapoi în sus pe deal, și când ajungi în vârful lui acolo e o peșteră. Dar eu nu m-aș duce, cred că nu e nimeni acasă”.

„Nimeni?”

„Nimeni. Da' poți să mergi să încerci”, dădu din umeri gunoierul și răsturnă și ultima roabă de cărămidă spartă pe care o culesese de la unul din săteni.

Arabad se întinse un pic, verificând că toate încheieturile sunt în regulă, și o luă din nou la pas prin pădure, căutând o potecă către vârf. Reuși să găsească, în cele din urmă, un drum prin pădurea deasă, și ajunse în vârful dealului, obosit și serios înfometat. Măcar dacă ar fi avut un pic de apă, dar își uitase și botelcuța la Academie, și îi fusese rușine să se întoarcă. Un erou nu se întoarce niciodată din drum.

Ca prin vis, o mireasmă de friptură se înalță până la el. Înnebunit de foame, Arabad caută sursa festinului, uitând complet că ar putea foarte bine să fie un concurent de-al lui care dorea să îi fure din gloria eliminării unui dragon periculos. Ignoră și pancartele

agățate din loc în loc: „Dragonii sunt în direcția cealaltă”, „Niciun dragon nu se află în direcția asta”, și nu se lăsă impresionat nici de scândura pe care o mână stângace scrijelise un dragon în flăcări, cu o săgeată care arăta înspre stânga. Se îndreptă în ciuda tuturor semnelor cu pași grăbiți către sursa mirosului, pe care o găsi foarte aproape de peștera dragonului. În luminișul din fața peșterii, un dragon scund de-un metru făcea o friptură de pui la proțap, după ce reușise să umple întreaga poiană cu fulgi de găină.

Arabad se opri speriat. Era momentul să fie erou, și nu-și făcuse încălzirea! Vru să se retragă, însă mirosul îmbietor al găinii prăjite la flacără îl făcu să se apropie, punând sabia în teacă.

„Bună... erm... Bună ziua”, spuse temător Arabad, oprindu-se la o distanță destul de mare de dragon. Puiul de balaur mai scuipă un pic de flăcări în cărbuni și se întoarse către el, începând să vorbească cu o voce îngroșată artificial.

„Cine îmi deranjează prânzul?”, și, după ce își dresе vocea, reveni cu vocea îngroșată: „cine ești tu, omule, și cum vrei să mori?”

„Erm, mă scuzați, îl căutam pe domnul Dragonul Înflorător”.

„Ah, nu e acasă”, răspunse cu o voce normală dragonul. „În ce problemă îl căutați? O să îi dau eu de veste să vă caute”.

„Erm, aaa, nu contează foarte tare”, spuse Arabad, cu ochii către friptura pe care dragonul nu încetase să o învârtă deasupra flăcărilor învârtind proțapul cu una din mâinile mici pe care foarte lume le crede inutile la dragoni.

„Dacă vreți să îl așteptați... Am aici o friptură, dacă vreți putem să stăm... Poate aveți niște pâine?”

„Nu am, mi-am uitat toată mâncarea în sat”

„Ah, nu-i bai, că e bun și-așa”, zise dragonul, și ridică friptura în aer. „La timp, e gata, haide”.

Și dragonul și Arabad se așezară pe câteva pietre din fața peșterii, și începură să mănânce din găina prăjită.

„Și totuși, cu ce treabă?”

„Ăăăă, păi, știi?” Arabad era vădit încurcat, dar până acum dragonul nu dăduse semne că ar fi violent, așa că își luă inima în dinți și îi spuse: „Sunt de la Academia de Eroi, am venit pentru absolvire...”

Dragonul își coborî capul la nivelul palmelor și își puse una pe frunte.

„Păi Dragonul Înfiorător e plecat de multă vreme, nu cred că se mai întoarce. Sincer, și eu mă pregăteam să plec, că nu mai e nimic interesant pe-aici. A spus că merge undeva la mare, a găsit o faleză cu o peșteră cu vedere spre mare, și acolo se mai întâmplă lucruri interesante.”

“La mare?” reveni Arabad. „Și tu?”

„Și eu nimic. Dintotdeauna i-a fost rușine lui tata cu mine. Că-s prea scund, că mai mult tușesc decât să scuip flăcări... Și a plecat. A zis că am deja 20 de ani, să mă descurc. Oricum, știe că nu-mi place la mare că e prea multă apă și stâncă pentru gustul meu. Și peștele nu mi-a plăcut niciodată”

Arabad molfăi dezamăgit din pulpa de găină pe care i-o întinsese dragonul.

„Și nu vrei să vii cu mine?”

Ajuns înapoi la Academie fu primit ca un adevărat cuceritor. Dăduse veste că a omorât Dragonul Înfiorător, ce chinuse sătenii vreme de ani și ani. Arabad nu veni cu capul dragonului ca trofeu ci chiar cu puiul lui, captiv într-o cușcă trasă de un asin. Strigăte de „*Vivat*” îi însoțiră intrarea în Academie, și urmă după aceea întreaga ceremonie de absolvire „*cum dragonum*” – cum nu mai fusese organizată de zeci de ani. Trei zile mai târziu, Arabad plecă din Academia Eroilor, în căutarea următoarelor aventuri. Luă cu el trofeul victoriei sale, puiul de dragon.

După o oră de mers, Arabad îi dădu drumul.

„Dar nu îți e frică că te descoperă?”

„Diploma e diplomă, e tot ce contează”, răspunse Arabad, bătându-l pe umăr pe amicul lui dragon.